

π. Γεώργιος Δορμπαράκης: Μπροστά στην Παναγία μετράμε κυριολεκτικά την ορθότητα ή όχι του χριστιανισμού μας

/ [Ενορίες](#)



Η όποια προβολή του μεγαλείου της Παναγίας εν προκειμένω γίνεται πάντοτε με την προοπτική να ακολουθήσουμε τη ζωή της, να μιμηθούμε τον τρόπο που στάθηκε έναντι του Θεού και των συνανθρώπων της. Χριστιανική πίστη σημαίνει ακολουθία του Χριστού και των αγίων Του, που υπήρξαν «μιμήματα» της ζωής Του.

- Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Στην 3η ακολουθία της Β΄ Στάσεως των Χαιρετισμών που τελέστηκε στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Παρασκευή 14 Μαρτίου, ιερούργησε και μίλησε προς τους πιστούς, ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Δορμπαράκης, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς.

Η ομιλία εντάσσεται στο πλαίσιο των εορταστικών εκδηλώσεων «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑ 2025».

Το δοξολογικό στοιχείο προς την Υπεραγία Θεοτόκο προβάλλει κατεξοχήν η ακολουθία των Χαιρετισμών, είπε στο κήρυγμα του ο π. Γεώργιος. Και δικαίως διότι είναι Εκείνη δια της οποίας κατήλθε ο Θεός ως άνθρωπος στον κόσμο και μπροστά σ' Αυτήν κλίνουν γόνυ όχι μόνο οι πιστοί που διαπνέονται από Πνεύμα Θεού, αλλά και αυτοί ακόμη οι άγιοι άγγελοι.

«Προϋπόθεση βεβαίως για τη μοναδική αυτή επιλογή του Θεού, ήταν η καθαρότητα και η αγνότητα της ψυχής της μικρής κόρης της Ναζαρέτ, Μαριάμ. Η καθαρότητα αυτή είλκυσε τον απόλυτα αγνό και καθαρό Θεό μας, να επαναπαυτεί στην ύπαρξη της.

Γι' αυτό και όλα τα τροπάρια και του κανόνα και του κοντακίου του Ακαθίστου Ύμνου, προβάλλουν με άφθαστο λυρισμό την παναγιότητα της Θεοτόκου, με εικόνες δανεισμένες οι περισσότερες από την Αγία Γραφή, κατεξοχήν δε την Παλαιά Διαθήκη, η οποία συνιστά την προφητεία για τον ερχομό του Κυρίου Ιησού.»

Δοξολογείται και υμνολογείται η Υπεραγία Θεοτόκος, διότι η θέση της ως του πρώτου και εξαίρετου μέλους του σώματος του Υιού και Θεού της, της Εκκλησίας, είναι δεδομένη. Και όπως παρατήρησε ο π. Γεώργιος, χωρίς αυτήν η πίστη μας θα χώλαινε, που θα πει ότι εσφαλμένη Μαριολογία σημαίνει εσφαλμένη Χριστολογία, εσφαλμένη επομένως Τριαδολογία, εσφαλμένη Εκκλησιολογία. Μπροστά στην Παναγία μετράμε κυριολεκτικά την ορθότητα ή όχι του χριστιανισμού μας, οπότε η αναφορά σ' Εκείνην σχετίζεται με το δόγμα της πίστεως μας.

Η όποια προβολή του μεγαλείου της Παναγίας εν προκειμένω γίνεται πάντοτε με την προοπτική να ακολουθήσουμε τη ζωή της, να μιμηθούμε τον τρόπο που στάθηκε έναντι του Θεού και των συνανθρώπων της. Χριστιανική πίστη σημαίνει ακολουθία του Χριστού και των αγίων Του, που υπήρξαν «μιμήματα» της ζωής

Του. Ο Χριστός ήρθε για να γίνουμε ίδιοι με Αυτόν, με τη χάρη και τη βοήθεια Εκείνου ως μέλη του σώματος Του.

«Κι έρχεται διαρκώς η Εκκλησία και μας υπενθυμίζει ότι σε κάθε σωτήρια δράση και λόγο του Κυρίου, σε κάθε συνεπώς δράση και λόγο των αγίων Του, πρέπει να υπάρχει από πλευρά μας το “συν”, το μαζί με αυτούς. Σταυρώθηκε ο Κύριος για παράδειγμα; Τον πιστεύουμε και είμαστε μαθητές Του αν κι εμείς συ(ν)-σταυρωνόμαστε μ’ Εκείνον.»

Και πάλι οι ύμνοι της Εκκλησίας μιλώντας για την Παναγία, την αγνότητα και καθαρότητα της ψυχής Της, διαλαλούν ότι με αγνό και καθαρό νου μπορούμε μόνο να την τιμήσουμε, κινούμενοι δηλαδή στο ίδιο πνεύμα με το δικό Της. Μπορούμε να την υμνολογήσουμε μόνο με την ευσέβεια μας που εκφράζεται με τις ένθεες πράξεις και συμπεριφορές μας.

Αν θέλουμε να λέμε ότι όντως υμνολογούμε και τιμούμε την Υπεραγία Θεοτόκο, συνέχισε ο π. Γεώργιος, πρέπει ο αγώνας ημών των αρχαρίων στα πνευματικά να επικεντρωθεί στο να μην αποδεχόμαστε την προσβολή των σαρκικών λογισμών. Στρεφόμενοι αμέσως όταν πάει να συμβεί αυτό στον Εσταυρωμένο Κύριο μας κι εκεί «κολλώντας» το νου μας.

Αν δεν το κάνουμε, αν η καρδιά και η ψυχή μας γίνονται «αεροδρόμιο» τέτοιων πονηρών και βρόμικων λογισμών, τότε πρέπει να βάλουμε ερωτηματικό στη χριστιανοσύνη μας και στην αγάπη μας για Εκείνην.

Και συμπερασματικά ο π. Γεώργιος ολοκλήρωσε το κήρυγμα του:

«Όσο κρατάμε καθαρή και αγνή την καρδιά μας από κάθε τι βρόμικο και πονηρό, όσο επομένως πορευόμαστε με βάση τις άγιες εντολές του Κυρίου, που οριοθετούν το ένθεο των πράξεων μας, τόσο πράγματι μπορούμε με ταπεινή παρρησία να απευθυνόμαστε και να προσεγγίζουμε την Υπεραγία Θεοτόκο, συνεπώς τον Υιό και Θεό της και Θεό ημών.

Και το αποτέλεσμα; Να σαρκώνεται Εκείνος και μέσα στη δική μας ύπαρξη. Να γινόμαστε κι εμείς άλλες Παναγίες.»

